Rea dd 30-1-51 3 A.

MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Bezuidenhoutseweg 30 - Tel. 720060* - Interl. letter G - Kengetal K 1700

HK

HD 144 B
29.1.51 Qna arch.

R.E.A. no. 455

MI.DD/48+44:331

's-Gravenhage, 27 Januari 1951,
Bezuidenhoutseweg 30.

Aan de Heren Ministers,
Leden van de R.E.A.

Bijgaand moge ik U doen toekomen een nota over de huidige stand van de besprekingen over het Plan Schuman met enkele bijlagen.

Ik moge U verzoeken deze nota op de eerstvolgende vergadering van de R.E.A. aan de orde te willen stellen, zulks in verband met het feit, dat de besprekingen zich thans in de laatste phase bevinden.

DE VOORZITTER VAN DE
NEDERLANDSE DELEGATIE,

(D.P. Spierenburg)

ARA, MinCZ, BEB3, 340
ARA, MR(591) Rea 29.1.1951

S-11-156-50-1-'51

© NA, 2.03.01 (Arch. AZ/KMP) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 2826
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G00762

MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

№ R.E.A. 455.

Aan de Heren Ministers,
leden van de R.E.A.

Betreft: Plan Schuman.

Tijdens de sinds 12 Januari j.l. hervatte besprekingen inzake het plan Schuman, zijn mede naar aanleiding van door U gemaakte opmerkingen in het ontwerp-verdrag nog enkele wijzigingen aangebracht, terwijl tevens een ontwerp-Conventie betreffende de overgangsperiode is tot stand gekomen, dat als protocol annex bij het verdrag zal worden gevoegd. De tekst van deze Conventie, bijgewerkt volgens de stand van zaken op 25 Januari, wordt U hierbij aangeboden.

In het onderstaande zullen achtereenvolgens behandeld worden:

1. de belangrijkste wijzigingen met betrekking tot het ontwerp-verdrag;
2. de ontwerp-Conventie betreffende de overgangsperiode en de daarmede samenhangende vraagstukken.

Bij één en ander moge gemakshalve hier en daar worden verwezen naar het gestelde in R.E.A.-nota № 454 d.d. 28 December 1950.

I. Het ontwerp-verdrag.

Artikel 18. Overeenkomstig Uw verlangen is het voorstel gedaan in de derde alinea van dit artikel achter de woorden "organisations" alsnog de woorden "les plus representatives" te doen vervallen. De andere delegaties

waren wel bereid een lezing te aanvaarden, volgens welke "organisations representatives" zullen worden aangewezen; het woord "representatives" wenste men evenwel niet te schrappen, omdat de Conseil des Ministres anders in de gelegenheid zou worden gesteld om eventueel organisaties aan te wijzen, die in het geheel niet representatief kunnen worden genoemd. De delegatie heeft tegen deze formulering nog een reserve gemaakt. Ik moge U evenwel in overweging geven haar te aanvaarden, nu alle andere delegaties deze oplossing de meest juiste achten en ook de vertegenwoordigers der arbeidersorganisaties zich daarmede hebben verenigd.

Artikel 22. Naar aanleiding van het besprokene in de R.E.A.-vergadering van 5 Januari heeft de delegatie de suggestie gedaan het artikel alsnog in dier voege te wijzigen, dat de tijdsduur voor de vergadering van de Assemblée Commune wordt bekort en dat het tijdstip van de vergadering wordt verschoven tot na de afloop van het financiële jaar. Daarbij is evenwel gebleken, dat de Nederlandse delegatie door op dit punt te insisteren, haar afwijzende positie tegenover een opnieuw naar voren gebracht Duits voorstel de Assemblée het recht te verlenen op eigen initiatief bijeen te komen, zeer zou verzwakken. Aangezien de bestaande tekst het resultaat is van moeilijke onderhandelingen, waarvan de heropening nog tot onaangename verrassingen zou kunnen leiden, heb ik gemeend niet aan onze suggestie te moeten vasthouden.

Artikel 68. Zoals in R.E.A.-nota № 454 op blz. 20 is uiteengezet, bestonden over dit artikel tussen de verschillende delegaties nog aanzienlijke meningsverschillen. Na langdurige besprekingen is tenslotte overeenstemming verkregen over de volgensde punten (zie ook bijlage I), waarin de volledige tekst is opgenomen).

De H.A. zal, in de hieronder genoemde 3 gevallen, ~~alle~~ zowel allemaatregelen kunnen nemen, welke in overeenstemming zijn met het

verdrag als recommandaties zenden aan de regeringen, mits deze niet in strijd zijn met de aangegane internationale verplichtingen.

De hierboven genoemde 3 gevallen zijn:

a. dumping en andere door het Charter van Havana veroordeelde practijken;
b. het geval, dat derde landen op de Schuman-markt aanbiedingen doen tegen prijzen en condities, welke verschillen van die, welke door de Schuman-producenten worden gedaan uitsluitend op grond van het feit, dat zij zijn gebaseerd op concurrentievoorwaarden, welke in strijd zijn met de bepalingen van het Schuman-verdrag;
c. het geval van artikel 40 van het Havana Charter, indien kolen of staal worden ingevoerd in verhoudingsgewijs toegenomen hoeveelheden en onder zodanige omstandigheden, dat ernstig nadeel wordt of dreigt te worden berokkend aan de productie in de "marché commun".

Ten aanzien van punt a en c, die overeenkomen met de punten a en b, genoemd op blz. 20 van de R.E.A.-nota № 454 van 28 December l.l., kan het daar vermelde standpunt worden gehandhaafd.

Geval b heeft op het oog leveranties van landen met een monopolistischprijsregiem, waar dus van staatswege allerlei prijsdiscriminaties kunnen plaatsvinden, zonder dat effectief dumping kan worden bewezen wegens het ontbreken van het daartoe benodigde bewijsmateriaal. In zekere zin is dit geval dus te beschouwen als een aanvulling van punt a. Voorts zij nog opgemerkt, dat deze clausule slechts kan worden toegepast ten aanzien van landen, die niet tot de G.A.T.T. zijn toegetreden. In feite komt de bepaling derhalve slechts als bescherming tegen practijken van een land als b.v. Polen in aanmerking.

Bovendien kon worden bereikt, dat de tekst veel minder ruim is geformuleerd dan punt c op blz. 20 van de zojuist genoemde R.E.A.-nota, waardoor nog eens een aanzienlijke beperking in de toepassingsmogelijkheden werd verkregen. Gezien deze beperkte toepassingsmogelijkheden ben ik van mening, dat de aanvankelijk gevraagde unanimiteit gevoegelijk kan worden vervangen door een avis conforme, hetwelk in overeenstemming is met de inzichten van ~~zelfs~~ andere delegaties.

In geval c/zal de H.A. slechts quantitatieve restricties kunnen verlangen, met avis conforme van de Conseil en dan nog slechts als tegelijkertijd sprake is van een "crise manifeste", welke de H.A. aanleiding heeft gegeven tot een productiequotering.

Artikel 76. In de loop der besprekingen is herhaaldelijk de vraag naar voren gekomen, hoe het Schuman-verdrag practisch uitvoerbaar zou blijven, als de Europese Betalingsunie niet meer zou functionneren. Ook in Uw vergadering van 5 Januari j.l. is dit punt van de zijde van de Minister van Financiën nog eens aan de orde gesteld, mede in verband met de wenselijkheid van een uittredingsbepaling.

Teneinde in de moeilijkheden, welke uit stagnatie van de E.P.U. zouden kunnen voortvloeien te voorzien, is thans een bepaling ontworpen, welke tussen het 2e en 3e lid van artikel 76 zou moeten worden ingevoegd en als volgt luidt:

> "Pour éviter les difficultés des transferts qui "font obstacles aux libres échanges du charbon et "de l'acier, les Etats membres s'engagent à prendre "toutes mesures utiles."

Volgens deze tekst zouden niet alleen de debiteurlanden maar ook de crediteurlanden verplicht zijn de

nodige maatregelen te nemen om het vrije verkeer van ijzer en staal te doen voortduren. Er is hier dus sprake van een verplichting. Deze verplichting zou kunnen strekken, hetzij tot aanvaarding van goederen en diensten, hetzij van een vreemde valuta, welke het debiteurland beschikbaar heeft. Ik meen, dat hiermede een aanvaardbare oplossing voor dit moeilijke punt is gevonden.

II. Projet de Convention relative aux dispositions transitoires.

Teneinde het verdrag ten volle te kunnen toepassen, zullen uiteraard een aantal voorbereidende maatregelen dienen te worden genomen. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met bestaande toestanden, die slechts geleidelijk aan de omstandigheden en verhoudingen, welke door het verdrag worden verondersteld, kunnen worden aangepast. Dit geldt zowel voor de toestanden binnen het Schuman-gebied zelf als voor de verhouding van de Schuman-gemeenschap tegenover derde landen. Tenslotte zullen bepaalde waarborgen moeten worden geschapen om te voorkomen, dat zich tijdens het proces van aanpassing ~~niet~~ zulke ernstige schokken in de ontwikkeling voordoen, dat het uiteindelijke doel daardoor in gevaar wordt gebracht. Eén en ander vormt het onderwerp van bovengenoemd "projet de convention". De inhoud daarvan valt, na een inleidende bepaling, uiteen in drie hoofdstukken. Het eerste behandelt de voorbereidingen ter uitvoering van het verdrag in het algemeen en het verkrijgen van een inzicht in de bestaande verhoudingen in de Schuman-landen (§ 2 - 13). Het tweede hoofdstuk regelt de verhoudingen ten opzichte van derde landen. Het derde hoofdstuk bevat de bijzondere waarborgen tegen al te grote schokken tijdens de aanpassingsperiode.

§ 1 maakt een onderscheid tussen een "période préparatoire" gedurende welke de organen van de gemeenschap moeten

worden ingesteld en in werking treden en een "période de transition", waarin de "marché commun", zoals die in artikel 4 van het verdrag wordt omschreven, weliswaar zal bestaan, doch nog een aantal beperkende voorschriften, ter verzekering van een geleidelijke aanpassing, zullen gelden. De "période préparatoire" zal, bijzondere omstandigheden voorbehouden, 6 tot 8 maanden duren vanaf het ogenblik, waarop de H.A. haar functie aanvaardt (§ 8 slot). De "période de transition" zal 5 jaren duren vanaf het ogenblik, waarop de "marché commun" aan het einde der "préparatoire période", wordt ingesteld (§ 1, punt 4). De aandacht wordt erop gevestigd, dat ook gedurende de préparatoire en de transitoire periode de bepalingen van het verdrag ten volle van kracht zullen zijn, behoudens voorzover de conventie uitdrukkelijk anders bepaalt. Deze bevat slechts een beperkt aantal uitzonderingen op het verdrag voor een beperkte tijd; in beginsel zijn de bevoegdheden van de verschillende organen van de Communauté en in het bijzonder van de H.A. gedurende de overgangsperiode echter geen andere dan in de z.g. definitieve periode, welke over 5 à 6 jaar een aanvang neemt.

§ 2 omschrijft de taak en bevoegdheden van de H.A. gedurende de "période préparatoire". Zij moet zich op de hoogte stellen van alle verhoudingen en problemen, welke zich op haar werkterrein voordoen. Uiteraard moet zij daartoe beschikking hebben over de bevoegdheden, welke de artikelen 46 en 48 van het verdrag (overleg met regeringen, ondernemingen, associaties van ondernemers, werknemers en verbruikers en het vragen van inlichtingen) haar toestaan (vgl. R.E.A.-nota 454 blz. 6 - 8). Daarnaast zal zij zodra zij daartoe in staat is, advies uitbrengen inzake investeringen, met dien verstande, dat de investeringen, waartoe reeds op 1 Juli 1950 besloten was of welke betrekking hebben op installaties, welke voor 1 Juli 1951 in werking moeten zijn, buiten beschouwing moeten worden gelaten (§ 2 punt 2). Ten aanzien

van de z.g. initiële verschillen in concurrentiepositie zal zij slechts "avis" kunnen uitbrengen (par. 2, punt 4, vgl. R.E.A.-nota 454, blz. 32 - 33).

De H.A. zal op grond van haar voorbereidende werkzaamheden een "tableau général de la Communauté" opstellen (par. 2, punt 6, alinea 2), dat mede aan de "Assemblée" ter kennis zal worden gebracht (par.6) en op basis waarvan de H.A. haar verdere maatregelen zal voorbereiden.

De paragraphen 3 - 7 behoeven in dit verband geen nadere toelichting. Slechts zij opgemerkt, dat ik tegen de regeling van par. 7, punt 2 (voorschot betaling op de gewone heffingen, door elke staat op basis van de bijdragen aan de O.E.E.C., (d.i. op basis van het nationale inkomen) geen bezwaar zou willen maken. Inderdaad zou een heffing over de productie van Nederland als kleine producent lager uitvallen, maar door dit punt naar voren te brengen, ontstaat het gevaar, dat dit tegen ons zou kunnen worden uitgespeeld bij het vaststellen van de stemmenverdeling in de Raad van Ministers en de Assemblée. Overigens is hier slechts sprake van een voorschot, dat later zal worden verrekend.

Par. 8 handelt over instelling van de marché commun. Deze zal voor kolen en ijzererts 6 maanden, voor staal 8 maanden, nadat de H.A. in functie is getreden, moeten plaatsvinden, in de veronderstelling, dat het fonds, waardoor de perequatie voor de Belgische kolen moet worden gefinancierd, alsdan in werking kan treden.

De instelling van de marché commun brengt mede:

a. de afschaffing van de invoerrechten, uitvoerrechten, daarmede gelijk te stellen heffingen en van de quantitatieve restricties binnen de Schuman-landen (par. 9).

Hierop zijn een aantal uitzonderingen, welke voortvloeien uit de bijzondere bepalingen omtrent de Belgische kolen (perequatie, zie hieronder), de Nederlandse prijsegalisatie (idem) en het Italiaanse staal (zie Projet, blz. 21, § 6). De eerste twee uitzonderingen hebben betrekking op quantitatieve restricties, de derde op invoerrechten;

b. de afschaffing van dubbele prijzen en de invoering van een eenvormig stelsel van prijsnoteringen. Gedurende de overgangsperiode zal zulks voor kolen neerkomen op het départ-stelsel, voor staal op het parité-stelsel;

c. de afschaffing van discriminerende transporttarieven bij het verkeer tussen de landen, gebaseerd op het land van herkomst of van de bestemming der goederen. Ter voorbereiding van deze afschaffing zal de H.A., zodra zij haar functie aanvaard heeft, een commissie van deskundigen, aangewezen door de regeringen, belasten met de studie van de maatregelen, welke te dien einde aan de regeringen zullen worden voorgesteld (§ 11). Deze studie zal niet meer dan 3 maanden duren, zodat nog voor het einde van de preparatoire periode de nodige voorbereidingen getroffen kunnen zijn. Dezelfde commissie zal ook nog met een verder onderzoek worden belast, n.l. betreffende de vaststelling van directe internationale tarieven en betreffende de harmonisatie van de tarieven van de verschillende takken van het transportwezen. Het is de bedoeling, dat het resultaat van beide onderzoeken leidt tot onderhandelingen tussen de competente regeringsinstanties der deelnemende landen en dat de verdragen, welke daaruit voortvloeien, voor beide onderwerpen tegelijk in werking zullen treden. Indien deze alleen op het punt van de directe tarieven overeenstemming opleveren, maar niet op het punt van de harmonisatie, dan kan de H.A. uiterlijk 2½ jaar nadat zij haar functie heeft aanvaard, de directe tarieven doen invoeren. Wordt op geen van beide

punten overeenstemming bereikt, dan mist de H.A. de bevoegdheid terzake zelf nog iets te doen.

d. de afschaffing van subsidies, directe of indirecte hulp en speciale lasten met betrekking tot de kolen- en staalbedrijven, behoudens goedkeuring van de H.A. tot handhaving daarvan (§ 12);

e. de inwerkingtreding van de bepalingen van artikel 60 van het verdrag, volgens welke beperkende kartelafspraken en dergelijke practijken, behoudens goedkeuring van de H.A., verboden zijn (§ 13). Hierbij zij aangetekend, dat met betrekking tot de inhoud van artikel 60 en 61 van het verdrag (zie R.E.A.-nota № 454 blz. 16/17) nog geen overeenstemming is bereikt.

Handelspolitiek.

Bij de verdere besprekingen, welke tariefpolitiek de Schuman-landen moeten voeren ten opzichte van derde landen, is de afgelopen week dieper ingegaan op het vraagstuk, op welke basis de besprekingen met derde landen, voornamelijk die met Engeland, moeten worden gevoerd. Men was het er enerzijds over eens, dat het noodzakelijk is de bijzondere voorzieningen op handelspolitiek gebied, ook wat de duur betreft, zoveel mogelijk te beperken. In het overleg met de delegaties bestond geen verschil van mening, dat het wenselijk is de verschillende overgangsbepalingen in principe te beperken tot de "période transitoire". Aan de andere kant kan echter niet worden ontkend, dat, wil men nog enigermate een onderhandelingspositie met Engeland behouden, niet van te voren in de conventie het handelspolitieke beleid precies kan worden aangegeven. Immers, deed men dit wel, dan zou het betekenen, dat in casu Engeland uit de verdragsbepalingen zou kunnen aflezen, hoe de positie op het gebied van de handelspolitiek na 5 jaren in de Schuman-landen zou zijn. Dit geldt met name

voor de harmonisatie van de tarieven van de andere deelnemende landen op het Benelux-tarief, verhoogd met maximaal 2 punten. Deze kwestie is daarom uitermate belangrijk, omdat alle andere Schuman-landen exporteur van staal zijn en dientengevolge niet bereid bleken van te voren bekend te maken, dat na 5 jaren een harmonisatie van de tarieven automatisch zou plaatsvinden. Het kan zijn - ofschoon de kans hiertoe uitermate gering wordt geacht - zo redeneert men, dat in de loop van 5 jaren niet tot een accoord met Engeland wordt gekomen. Indien de tekst nu zodanig wordt gekozen, dat niet a priori vaststaat, dat de harmonisatie zich na 5 jaar heeft voltrokken, kan daaruit gelijktijdig door Engeland zijn eigen belang worden afgeleid om tot gemeenschappelijke afspraken met de Schuman-partners te komen. De zaak loopt dan rond. Een ogenblik is gedacht om de aanvankelijke opzet, zoals die was omschreven in de R.E.A.-nota № 454 neer te leggen in een door de Ministers van de zes Schuman-landen te ondertekenen geheime brief. Men heeft dit punt echter snel laten varen, daar een dergelijk geheim schrijven in de betrokken parlementen, met name in het Nederlandse Parlement, bij de behandeling van zaken op de moeilijkheid stuit, dat geen volledige en duidelijke uiteenzetting kan worden gegeven. Daarbij komt tevens, dat een dergelijke afspraak toch niet geheim kan worden gehouden, omdat deze reeds in allerlei besprekingen en memoranda is geprejudicieerd, welke in grote mate zijn verspreid.

De oplossing, die thans wordt voorgesteld, is neergelegd in de nieuwe redactie van § 15 van de conventie voor de overgangsperiode. De Nederlandse delegatie meende in de bespreking vooral haar aandacht te moeten schenken aan een aantal punten, die essentieel kunnen worden geacht voor het door Nederland te voeren handelspolitieke beleid. Hierbij kwam allereerst naar voren, dat het douane-contingent slechts maximaal kan gelden voor de

duur van de overgangsperiode en nimmer nadien kan worden verlengd. Het kan eventueel korter duren, indien zulks voortvloeit uit het accoord met Engeland. Dit punt is aanvaard.

Het tweede punt, waaraan onzerzijds is vastgehouden, is, dat een verhoging van het Benelux-tarief met maximaal 2 punten slechts plaatsvindt, indien de tarieven van de andere landen daadwerkelijk worden geharmoniseerd. Anders bestaat deze verplichting niet.

In de derde plaats was het voor de Nederlandse delegatie van belang, dat in de conventie op één of andere wijze tot uitdrukking werd gebracht, dat het systeem van een douane-contingent is geïntroduceerd met het oog op de besprekingen met Engeland. De verbinding met betrekking tot een met Engeland af te sluiten accoord is in § 15 ons inziens op bevredigende wijze gelegd.

Aan de andere kant moest echter een voorstel worden uitgewerkt, dat erin zou moeten voorzien om niet automatisch na de overgangsperiode de verlaging van de tarieven der andere landen op het Benelux-tarief te doen plaatsvinden, indien geen overeenkomst met Engeland zou zijn bereikt. Immers, gelijk boven reeds gezegd, zou een dergelijke voorziening niet worden getroffen, dan zou de onderhandelingspositie met Engeland geheel zijn ondergraven.

§ 15 gaat er nu vanuit, dat de H.A. na de overgangsperiode aan één of meerdere deelnemende landen de machtiging <u>kan</u> verlenen, met toestemming van de Raad van Ministers die maatregelen ten opzichte van derde landen te nemen, die nodig zijn om de indirecte invoeren (uit Engeland) via de Benelux het hoofd te bieden. De oplossing van het vraagstuk is dus verschoven naar de andere landen en het systeem wordt dan niet meer door de Benelux gehanteerd. Immers, het douane-contingent is na de overgangsperiode vervallen en de andere landen moeten, indien nodig, in de oplossing voorzien.

Tenslotte moge nog één enkele opmerking worden gemaakt over de werking van het douane-contingent. Het invoercontingent wordt jaarlijks vastgesteld onder reserve ener drie-maandelijkse herziening, waarbij rekening wordt gehouden met de zich wijzigende behoeften. Overschrijdingen van het contingent op grond van onvoorziene behoeften moeten terstond ter kennis van de H.A. worden gebracht, die deze overschrijdingen kan verbieden, indien deze vergezeld gaan van een duidelijke verhoging van de export van de Benelux naar de overige Schumanlanden.

Hiermede is in de eerste plaats het geval gedekt, waarbij de Benelux het douane-contingent overschrijdt, indien zij in staat blijkt haar export naar derde landen op een hoger niveau te brengen dan voorheen het geval was. Immers, dit speelt zich af in de betrekkingen met derde landen en resulteert niet in een opvoering van de export binnen het Schuman-gebied. Evenmin ontmoet bovenstaande formulering enig bezwaar, indien zich het geval voordoet, dat door de Benelux minder naar derde landen wordt geexporteerd en daarbij een hogere uitvoer naar de Schumanlanden optreedt, aangezien zulks niet gepaard gaat met een overschrijding van het douane-contingent. Gezien de bovenstaande toelichting zou ik U willen voorstellen de tekst van § 15 te aanvaarden.

§ 16 bis geeft aan, dat artikel 69 ook op de lopende handelsaccoorden, die nog gedurende langere tijd nadat het verdrag in werking is getreden, van kracht zullen blijven, van toepassing zal zijn.

§ 17 behandelt twee onderwerpen, welke beide samenhangen met het belang, dat voor een bepaald land aan directe export is verbonden.

De eerste drie alinea's doelen op het feit, dat de exportbonus, welke in de verschillende deelnemende landen

aan de exporteurs wordt toegestaan, aan hen ongelijke voordelen biedt, afhankelijk van het nominale percentage der bonus en de koersverhoudingen. De handelaren van het land, aan welks bonus de meeste voordelen verbonden zijn, zouden daarin aanleiding kunnen vinden de rechtstreekse export van een ander land, dat de exporteurs minder begunstigt, in de vorm van indirecte export tot zich te trekken. Omdat de grenzen tussen de Schuman-landen, voor wat betreft kolen en staal, bij het intreden van de marché commun zullen wegvallen, kan het belanghebbende land daartegen niets ondernemen. Daarom verplichten de deelnemende landen zich de bonus uitsluitend toe te staan, indien het te exporteren goed afkomstig is uit het eigen land of uit een land, aan welks bonus gelijke of grotere voordelen verbonden zijn. Aangezien de bonus hier te lande niet wordt toegekend bij reëxport van goederen, uit andere landen afkomstig, treft deze beperking de Nederlandse handel niet.

Niet alleen als gevolg van de bovenbeschreven practijk, maar ook door andere oorzaken kan de "marché commun" medebrengen, dat de export uit het Schuman-gebied zich van de productiegebieden naar de handelsgebieden verplaatst. Indien dit voor een land een ernstig nadeel zou opleveren, kan de H.A. volgens de laatste alinea van deze paragraaf op verzoek van het belanghebbende land bepalen, dat de daar gevestigde producenten in hun verkoopcondities een "clausule de destination" opnemen. Deze bepaling komt mij niet onredelijk voor. Bovendien geldt zij slechts voor de overgangsperiode. De bepaling heeft bovendien het voordeel, dat zij een einde kan maken aan het feit, dat in het bilaterale handelsverkeer met derde landen de handel met goederen, welke niet in het eigen land zijn geproduceerd, het contingent uitput; dit euvel heeft zich met betrekking tot ijzer en staal in het verleden ook in ons land voorgedaan.

De §§ 18 en 19 houden een bevestiging in van de regeling, welke met betrekking tot de meestbegunstigings-

clausule en de verhouding met niet-deelnemende O.E.E.C.-landen reeds in de R.E.A.-nota № 434, pagina's 11/12 en 15, werd voorzien.

§ 20, dat de verhouding tussen West-Duitsland en de Russische bezettingszône betreft, is aan de Ministerconferentie ter behandeling voorbehouden.

Het derde hoofdstuk vangt aan met een § (21), betreffende de readaptatie gedurende de overgangsperiode. De regeling, welke hierin wordt voorgesteld, komt in beginsel overeen met die, welke reeds in de R.E.A.-nota № 434 van 24 Augustus 1950 op blz. 21 werd beschreven. Van belang is slechts te vermelden, dat ook gedurende de overgangsperiode de readaptatie uit de gewone middelen van de H.A. zal worden bekostigd, zodat daarvoor geen afzonderlijke heffing meer zal plaatsvinden (lid 7). Deze regeling wijkt in gunstige zin af van wat op blz. 32 van laatstgenoemde nota is gesteld. Bovendien is in lid 8 bepaald, dat de voordelen, welke uit deze paragraaf voortvloeien, ook nog na afloop van de transitoire periode kunnen worden toegekend, mits niet langer dan 5 jaren nadat de douanerechten en quantitatieve restricties zijn afgeschaft. Voor deze uitzonderlijke toepassing is "avis conforme" van de Conseil nodig. De bepaling is redelijk, omdat in sommige gevallen de marché commun ook gedurende de overgangsperiode nog beperkt blijft. In die gevallen vindt de volledige aanpassing aan de nieuwe verhoudingen, voor de sociale repercussies waarvan de bepaling juist is geschreven, ook pas later plaats.

Perequatie en prijsegalisatie.

Na § 21 zullen in de Conventie worden ingevoegd de bijzondere bepalingen betreffende de kolen. Het gaat hier om het vraagstuk van de Belgische kolen (de perequatie) en de Nederlandse kolen (de prijsegalisatie).

Wat de perequatie betreft, is een volledige aan de verdere inhoud van de Conventie aangepaste tekst nog niet geheel uitgewerkt. In de vergadering van voorzitters van delegaties d.d. 23 Januari j.l. is echter volledig overeenstemming bereikt over de passages betreffende "Emploi de la péréquation pour la Belgique" en "Intégration dans le marché commun", welke de kern vormen van de perequatieregeling. Beide teksten zijn als bijlage II en III bijgevoegd.

Op grond van het gestelde in de R.E.A.-nota № 454 blz. 22 - 25 had U zich verenigd met een regeling, die bij een maximum perequatiebetaling van ƒ 1.- per ton kolen gedurende het eerste jaar, aan de volgende voorwaarden zou voldoen:

a. prioriteit voor de perequatie van de cokeskolen voor de Belgische staalindustrie op het niveau van de "marché commun".
b. doorberekening van de daaruit voortvloeiende kostenverlaging in de Belgische staalprijzen;
c. genoegdoening zou moeten worden verkregen, zowel op het gebied van de 3% rabat op de Duitse prijs als handelsmarge voor de Nederlandse importeur, alsook ten aanzien van de aftrek van de Duitse omzetbelasting op export;
d. de overgangsperiode voor kolen zou niet langer dan vijf, in het uiterste geval zeven jaren duren; de perequatiebetaling zou nimmer de 5 jaren overschrijden;
e. toezicht van de H.A. op de besteding van de perequatiegelden.

In de eerste plaats kan worden opgemerkt, dat de handelsmarge van DM 1.- is veilig gesteld in de nieuwe redactie van artikel 4 van het verdrag. Verder zal volgens de regeling, waarover thans overeenstemming is bereikt, de perequatieheffing voor het eerste jaar

maximaal 1½% van de gemiddelde prijs per ton verkoopbare productie bedragen. Volgens de huidige prijsverhoudingen zou zij dus ƒ 0.60 à ƒ 0.65 zijn; zelfs bij een zeer ongunstige ontwikkeling van het prijspeil is niet te verwachten, dat het gestelde maximum zal worden overschreden.

In bijlage II vindt U voorts de verschillende bestemmingen van de perequatiegelden aangegeven. Als eerste punt staat daar vermeld, dat de perequatie zal worden gebruikt om de prijs van alle Belgische kolen, bestemd voor het Schuman-gebied, te brengen op het voorzienbare kostenpeil aan het einde van de transitoire periode. Ook de cokeskolen vallen onder deze algemene toepassing. Daarbij is van groot belang Uw aandacht te vestigen op de zinsnede, sub a, die op Nederlands voorstel is opgenomen, t.w. "le barême ainsi établi ne peut pas être changé sans accord de la Haute Autorité". Dit betekent dus, dat België niet naar eigen inzicht zijn prijzen in de overgangsperiode kan verhogen.

In de tweede plaats wordt in de tekst van bijlage II, sub b, gesteld, dat de Belgische staalprijzen, direct bij het ingaan van de transitoire periode, op het prijsniveau van de "marché commun" moeten worden gebracht. Indien de sub a aangegeven verlaging van de kolenprijs niet voldoende is, wordt een additionele perequatie op de cokeskolen, bestemd voor de staalindustrie, mogelijk gemaakt, daarbij rekening houdend met de verschillende elementen, die bij de productie een rol spelen. Het is dus niet zo, dat onder alle omstandigheden de voor de Belgische staalindustrie bestemde cokeskolen op het niveau van de "marché commun" worden gebracht om een intreden van het Belgische staal op de "marche commun" zeker te stellen. Gelijktijdig zal rekening worden gehouden met de andere elementen, die uiteindelijk bepalend zijn voor de productie, zoals de mogelijkheid van

aankopen van hoogwaardige ertsen enz.

Verder zal de eventuele additionele compensatie nimmer tot gevolg mogen hebben, dat de prijs voor de cokes, die door de Belgische staalindustrie wordt gebruikt, onder de prijs zou uitkomen, die voor de cokes uit de Ruhr geldt. Evenzeer zal de H.A. erop moeten toezien, dat de staalfabrieken van de nabuurlanden geen nadeel ondervinden. Belangrijk is aan het bovenstaande nog toe te voegen, dat steeds de H.A. het bedrag van deze additionele compensatie periodiek vaststelt, zodat daarmede het toezicht van de H.A., hetgeen in de R.E.A.-nota № 454 als noodzakelijk was gesteld, is bereikt.

Het doel ener eventuele additionele perequatie van de cokeskolen voor de staalindustrie is om een eenheidsprijs op de "marché commun" voor staal te verkrijgen. Indien daartoe een additionele perequatie voor de ten behoeve van de Belgische staalindustrie gebruikte cokeskolen noodzakelijk blijkt te zijn, gezien de prijsverhoudingen op de marché commun, komt de verlaging van de cokesprijzen dus in de staalprijs tot uitdrukking. In dit verband zij in het bijzonder op het volgende punt gewezen. Indien de H.A. tot het instellen van maximumprijzen zal overgaan, hetgeen onder de huidige omstandigheden zeer waarschijnlijk is te achten, is met zekerheid te stellen, dat de maximum-prijzen niet op het huidige Belgische en Luxemburgse niveau zullen worden vastgesteld. In de eerste plaats is n.l. de H.A. gebonden aan het grondbeginsel van zo laag mogelijke prijzen, waarvoor zij dus nauwkeurig de verschillende kostprijselementen en de winstmarges zal dienen te onderzoeken, terwijl anderzijds moet worden aangenomen, dat de Franse en Duitse binnenlandse staalprijzen niet zullen kunnen worden opgetrokken tot het huidige maximale Belgische en Luxemburgse niveau. Dit zou veel te grote spanningen veroorzaken in de binnenlandse politieke verhoudingen

in de zojuist genoemde landen en de concurrentiepositie van de verwerkende industrie op niet aanvaardbare wijze verzwakken. Ik meen derhalve, dat de tekst van bijlage II door Nederland dient te worden aanvaard, temeer daar thans naast Duitsland, Frankrijk en Italië, ook België zich met de voorgestelde regeling heeft kunnen verenigen. Alleen de Luxemburgse delegatie maakte nog op grond van de belangrijke prijsverlaging, die voor staal in het verschiet ligt, bezwaren.

Wat het punt van de omzetbelasting betreft, is de Duitse delegatie van mening, dat de vraag, of notering inclusief omzetbelasting tot discriminatie tegenover niet-binnenlandse kopers leidt, een vraag is van interpretatie van het verdrag, welke aan het H.A. behoort te worden overgelaten. Een bevredigende oplossing zou wellicht ten aanzien van dit punt kunnen worden gevonden indien deze kwestie zo spoedig mogelijk aan de H.A. zou worden voorgelegd, teneinde tot een beslissing te komen. De Duitse delegatie is tot een zodanige afspraak bereid.

Tenslotte nog een enkel woord over de duur van de perequatiebetaling. Deze is tot maximaal 5 jaar beperkt. In het algemene stuk over de perequatie zal echter nog een paragraaf worden opgenomen, volgens welke de Raad van Ministers met "avis conforme" zal kunnen beslissen, dat de gronden voor de perequatie zijn weggevallen en derhalve de perequatie kan worden gestaakt. Hierbij is in het bijzonder gedacht aan het geval van een devaluatie van de Belgische frank. De integratie in de "marché commun" zal dan eerder kunnen ingaan. Anderzijds voorziet de tekst in de mogelijkheid, dat onder zeer stringent omschreven voorwaarden de H.A. nog subsidies van de Belgische regering aan de mijnbedrijven kan toestaan na de "période transitoire" en het intreden in de "marché commun", teneinde te voorkomen, dat de Belgische kolen-

productie beneden 23,5 millioen ton zou dalen.

Wat betreft de prijsegalisatie, is nog geen beslissing over de uiteindelijke tekst gevallen. Er bestaat echter, gezien de tot nu toe gevoerde besprekingen, wel aanleiding te verwachten, dat aan de Nederlandse wensen (vgl. R.E.A.-nota № 454, blz. 30/31) tegemoet wordt gekomen in een algemene formule, welke de mogelijkheid schept voor de vrachtenegalisatie en voor de prijsegalisatie zowel gezamenlijk als afzonderlijk, onder toezicht van de H.A.

Op blz. 20 en 21 van het Projet de Convention zijn nog twee bijzondere bepalingen gesteld betreffende de staalindustrie. De eerste heeft een algemeen karakter; de tweede doet in het bijzonder recht wedervaren aan de wens van Italië, dat met zijn uitzonderlijke ligging en omstandigheden wordt rekening gehouden. Tegen deze laatste bepaling, welke geen Nederlandse belangen raakt, bestaat geen bezwaar. Ten aanzien van de eerste bepaling (en in het bijzonder ten aanzien van punt c), is dezerzijds nog een reserve gemaakt. Op zichzelf is het volkomen te billijken, dat, indien zou blijken, dat de verplaatsingen van de productie, welke de instelling van de "marché commun" voor staal zal medebrengen, zo buitensporig zouden zijn, dat niet voldoende fondsen beschikbaar zouden zijn om de sociale repercussie daarvan conform § 21 op te vangen en de H.A. ook niet over andere maatregelen beschikt om de verplaatsingen tegen te gaan, zij bevoegd wordt verklaard in overleg met het Comité Consultatif en de Conseil door middel van heffingen of andere restrictieve bepaleingen de leveringen tussen verschillende gebieden te beperken (punt a). Dezelfde gedachte was ook reeds neergelegd in de R.E.A.-nota № 434, blz. 25. Indien dit middel onvoldoende zou blijken tezijn om verdere verschuivingen te elimineren, dan ware

desnoods ook nog het vaststellen van minimum-prijzen buiten het geval van een "crise manifeste" aanvaardbaar (punt b). Tegen productiequotering (punt c) moet echter ernstig bezwaar worden gemaakt, omdat het principieel een onjuist middel is om rationele verschuivingen tegen te gaan en omdat het niet alleen de Schuman-markt, maar ook de afzet op derde markten zou raken.

27 Januari 1951.

I

ARTICLE 68

Dans les cas énumérés ci-dessous, la Haute Autorité est habilitée à prendre toutes mesures conformes au présent traité et en particulier aux objectifs définis à l'article 3 et à adresser aux Gouvernements toutes recommandations conformes aux dispositions de l'article 65, alinéa 2.

1°) Si des procédés de dumping ou d'autres pratiques condamnées par la Charte de la Havane sont constatées à la charge de pays non membres de la Communauté ou d'entreprises situées dans ces pays;

2°) Si une différence entre les offres faites par des entreprises échappant à sa juridiction et celles qui relèvent de sa juridiction est exclusivement imputable au fait que les premières sont fondées sur des conditions de concurrence contraires aux dispositions du présent Traité.

3°) Si l'un des produits énumérés à l'article 79 du présent traité est importé dans le territoire d'un ou plusieurs Etats membres de la Communauté en quantités relativement accrues et à des conditions telles que ces importations portent ou menacent de porter un préjudice sérieux à la production, dans le marché commun, de produits similaires ou directement concurrents.

Toutefois des recommandations ne peuvent être formulées aux fins d'établir des restrictions quantitatives dans le cas visé au paragraphe 2 ci-dessus qu'avec avis conforme du Conseil des Ministres et dans le cas visé au paragraphe 3 ci-dessus que dans les conditions prévues à l'article 58 et sur avis conforme du Conseil.

EMPLOI DE LA PEREQUATION POUR LA BELGIQUE.

La péréquation a pour objet dès le début de la période de transition:

a) de permettre d'abaisser, pour l'ensemble des consommateurs de charbon belge dans le marché commun, les prix du charbon aux environs des coûts de production prévisibles à la fin de la période de transition. Le barême ainsi établi ne peut pas être changé sans accord de la Haute Autorité.

b) d'éviter que la sidérurgie belge ne soit empêchée du fait du régime spécial du charbon belge, d'être intégrée dans le marché commun de l'acier et d'abaisser ses prix au niveau pratiqué dans ce marché.

La Haute Autorité fixera périodiquement le montant de la compensation additionnelle pour le charbon belge livré à la sidérurgie qu'elle reconnaitrait nécessaire à cet effet, compte tenu de tous les éléments de production, en veillant à ce que cette compensation ne puisse avoir pour effet de porter préjudice aux industries sidérurgiques voisines. En outre compte tenu de a), cette compensation ne devra en aucun cas aboutir à réduire le prix du coke utilisé par la sidérurgie belge au dessous du prix rendu qu'elle pourrait obtenir si elle était effectivement approvisionnée en coke de la Ruhr.

c) d'accorder pour les exportations de charbon belge dans le marché commun, reconnues nécessaires par la Haute Autorité, compte tenu des perspectives de production et de besoins de la Communauté, une compensation additionnelle correspondant à 80% de la différence homologuée par la Haute Autorité entre les prix départ intérieur et exportation des pays du Complex.

III

INTEGRATION DANS LE MARCHE COMMUN.

Le Gouvernement belge s'engage, dès la constatation par le Conseil de l'expiration de la période de transition, à réaliser l'intégration du marché belge dans le marché commun du charbon tel qu'il est défini à l'article 4 du Traité. Si elle estime que des circonstances exceptionnelles non prévisibles actuellement le rendent nécessaire, la Haute Autorité pourra, après consultation du Comité consultatif et sur avis conforme du Conseil, accorder au Gouvernement belge par deux fois un délai d'un an.

Cette intégration se fera après consultation entre le Gouvernement belge et la Haute Autorité qui détermineront les moyens et les modalités pour réaliser cette intégration; les modalités pourront comporter pour le Gouvernement belge, non-obstant les dispositions du paragraph C de l'article 4, la faculté d'accorder des subventions correspondant aux frais d'exploitation additionnels résultant des conditions naturelles des gisements et à concurrence de 23,5 millions de tonnes. Les modalités d'octroi des subventions et leur montant maximum seront soumis à l'accord de la Haute Autorité, qui devra veiller à ce que le montant maximum et le tonnage subventionné soient réduits aussi rapidement que possible compte tenu des facilités de réadaptation et de l'extension du marché commun à d'autres produits.

La Haute Autorité devra soumettre tous les deux ans à l'approbation du Conseil le tonnage susceptible d'être subventionné.